

Förklaring av monoteismens sanning

Av Shaikh Salih Fawzaan

Översatt av: Abu Adam Bilal B.

Lovprisning tillkommer Allah, den Allsmäktige, universums Vårdare och Uppehållare, och frid och välsignelser vare över vår profet Muhammed, profeternas siste, och över alla dem som följer hans exempel till Domens dag.

Tron är den grund på vilken hela nationernas struktur vilar. Därför beror varje nations framsteg på upprätthållandet av dess tro och ideologi. Sålunda har alla profeter (frid vare med dem) kallat till sann tro. Varje profet sade till sitt folk från allra första början: "Dyrka Allah, den Allsmäktige. Ni har ingen annan gud utom Honom". (1) "Vi sände förvisso bland varje folk ett sändebud (med befallningen): Tjäna Allah och undvik det onda". (2) Detta beror på att Allah den Allsmäktige skapade alla människor för att de ska dyrka Honom ensam och inte sätta upp någon medhjälpare till Honom. "Jag har endast skapat djinner och människor för att de ska dyrka Mig". (3)

Dyrkan är Allahs exklusiva rättighet som Han är skyldig av sin skapelse mänskligheten. Profeten Muhammed (frid vare med honom) sade en gång till Muath ibn Jabal (må Allah vara nöjd med honom): "Vet du vilka plikter och rättigheter människor har gentemot Allah? Mänsklighetens plikt gentemot Allah är att dyrka Honom och inte tillskriva Honom någon delägare. Mänsklighetens rättighet är att Allah inte kommer att plåga dem som inte tillskriver Honom någon delägare".(4) Denna dyrkansrättighet är den förnämsta rätten Allah har gentemot sitt folk. "Din Herre har förordnat att ni inte dyrkar någon annan än Honom."(5) "Säg: Kom, jag ska recitera för er vad Allah verkligen har förbjudit er: Sätt inget vid sidan om Allah som Hans like".(6)

Denna rättighet har företräde framför alla andra rättigheter eftersom den är den grund på vilken alla andra religionens föreskrifter (inom islam) vilar.

Därför kallade profeten (frid vare med honom) under de tretton åren av sin predikan i Mecka ständigt människor till att iaktta denna Allahs rättighet och förbjöd varje delägare till Honom. Den heliga Koranen har i de flesta av sina verser bekräftat detta begrepp och förnekat varje likhet med Honom. Varje muslim lovar i sina fem dagliga böner Allah att iaktta denna

rättighet genom att säga: "Dig ensam dyrkar vi och endast Din hjälp söker vi".(7)

Denna stora rättighet kallas för dyrkans, gudomlighetens eller målsättningens och syftets enhet. Denna monoteism är inbyggd i människans natur. Profeten (frid vare med honom) sade: "Varje barn föds med en (ren) medfödd karaktär. Hans föräldrar kan göra honom till jude, kristen eller mazdist".(8) Därför är tron på Allahs enhet medfödd och ursprunglig, medan avgudadyrkan är falsk och onaturlig. Människan avviker från den rätta vägen bara på grund av felaktig uppfostran och omgivning. Allah den Allsmäktige fastställde i den heliga Koranen: "Mänskligheten var ett enda folk, och Allah sände sändebud med glada budskap och varningar; och med dem sände Han Boken, i sanning, för att döma mellan människor i de frågor där de var oense".(9) Likaså fastslog Han, den Allsmäktige, även i den heliga Koranen: "Mänskligheten var bara ett folk, men skilde sig senare åt".(10)

Dessutom sade Ibn Abbas (må Allah vara nöjd med honom): "Tio århundraden förflöt från Adam till Noa (frid vare med dem) och alla människor höll fast vid islam under den perioden".(11) Ibn-ul-Qaiyim, den lärde lärde, kommenterade detta med att säga: "Denna tolkning (av Ibn Abbas) av ovanstående vers är korrekt."(12) Han citerade exempel från den heliga Koranen till stöd för denna idé och bekräftade det i sin kommentar "Koranens betydelse".

Det första fallet av avgudadyrkan ägde rum bland Noas folk när de överskred gränserna för respekt för sina helgon och började dyrka dem trots förmaning av deras profeter. Som det anges i den heliga Koranen: "Och de har sagt (till varandra): Överge inte era gudar; överge varken Wadd eller Suwa, varken Yaguth eller Yauq".(13) Bukhari citerade Ibn Abbas som sade att "Ovanstående namn tillhörde fromma män bland Noas folk. När dessa fromma män dog föreslog Satan för Noas folk att de skulle resa statyer av dessa fromma män i sina hem och kalla statyerna vid dessa fromma mäns namn. Således gjorde folket så, men dyrkade inte statyerna. Statyerna blev dock i senare generationer avgudar att dyrkas."(14)

Ibn-ul-Qaiyim sade: "Noas folk leddes till avgudadyrkan för att de förhärligade sina döda genom att skulptera deras bilder. Så är fallet med de flesta avgudadyrkare."(15) Vissa fick dyrka stjärnor, eftersom de trodde att stjärnorna är inflytelserika element i universum. Senare byggde de helgedomar, utsåg portvakter och väktare och fastställde offer och riter för stjärnorna. Samma metod fortsätter alltjämt, och verkar ha sitt

ursprung hos Sabierna, Abrahams folk. Abraham (frid vare med honom) argumenterade med sitt folk och påpekade för dem avgudadyrkans falskhet. Han tystade dem med argument och krossade deras avgudar. Till följd därav krävde hans folk att han skulle sättas i eld.

”Vi noterade att vissa folk gjorde statyer av månen och trodde att månen kontrollerade världen och därmed förtjänade dyrkan. Magierna, anhängarna av Mazdaism, dyrkar eld; de gör många helgedomar för den och utser skötare som inte låter lågan slockna ens ett ögonblick. Vissa grupper dyrkar vatten, och tror att det är ursprunget och källan till allt. Andra grupper dyrkar djur, som hästar eller kor. Andra har dyrkat män, levande eller döda, medan andra har dyrkat djinner, träd eller änglar.”(16)

Från ovanstående kan vi lära oss följande:

1 - Att hänga bilder på väggar och resa statyer och skulpterade bilder leder människor till avgudadyrkan eftersom överdrivet upphöjande av dessa bilder och statyer utvecklas till en tro att de för med sig gott och förhindrar skada, som framgår av exemplet med Noas folk.

2 - Satan är fast besluten att bedra mänskligheten. Han kommer att försöka alla knep för att utnyttja människans känslor. När Satan observerade bland Noas folk deras känslomässiga böjelse för fromma människor, frestade han dem att överskrida sin kärlek och fick dem slutligen att placera dessa människors statyer i sina bostäder för att få dem att avvika från den rätta vägen.

3 - Satan försöker inte bara bedra den nuvarande generationen, han håller också ögonen på framtida generationer. När han inte kunde störta den nuvarande generationen av Noas folk i avgudadyrkan, förutsåg han att den kommande generationen skulle vilseledas och satte en fälla för den.

4 - Man får inte visa vårdslöshet inför det onda, utan det måste utrotas och alla dess dörrar stängas.

5 - Närvaron av flitiga och lärda män är en välsignelse eftersom Satan kan bedra folket efter det att de lärda männen bland dem har gått bort.

SLAGS AV TRO PÅ ALLAHS ENHET

Tron på Allahs enhet är av två slag:

1. tro på Allahs enhet i den meningen att Han ensam har skapat hela universum, och

2. tro på att Han ensam sköter dess angelägenheter. Han ensam orsakar liv och död, och Han ensam för med sig gott och driver bort det onda.

Sådan tro på Allahs enhet är universell och grundläggande och det kan inte finnas några tvister om den. Även avgudadyrkarna själva bekände det som nämns i den heliga Koranen: "Säg: Vem är det som uppehåller er (i livet) från himlen och från jorden? Eller vem är det som har makt över hörsel och syn? Och vad är det som tar de levande från de döda och de döda från de levande? Och vem är det som styr och reglerar alla angelägenheter? De kommer snart att säga, Allah. Säg: Ska ni då inte visa fromhet inför Honom?"(17)

Det finns liknande verser i den heliga Koranen som tydligt anger att avgudadyrkare har erkänt denna typ av Allahs enhet men ändå förnekat Allahs enhet i dyrkansavseende. Avgudadyrkare visste att detta kräver att Allah den Allsmåttige dyrkas ensam, och att Han ensam åkallas för varje behov eller hjälp. Detta återspeglas tydligt i trosbekännelsen: "Det finns ingen gud utom Allah". Detta innebär att all dyrkan endast är skyldig Allah ensam. Därför, när profeten (frid vare med honom) bad hedningarna i Mecka att säga dessa ord, vägrade de med att säga: "Har han gjort gudarna (alla) till en Allah? Verkligen en underlig sak!"(18)

Avgudadyrkarna insåg att den som yttrade dessa ord skulle ogiltigförklara hyllning till alla utom Allah. Dessa ord skulle bevisa att dyrkan är skyldig Allah ensam. En noggrann titt på det arabiska ordet "ilah" betyder en som vördas och dyrkas. Dyrkan inkluderar alla synliga eller osynliga ord eller gärningar för Allahs välbehag. Därför skulle den som sade dessa ord och fortsatte att åkalla andra än Allah definitivt motsäga sig själv. Därför märker vi att båda slagen av tro på denna Allahs enhet är korrelerade.

Sålunda måste en person som tror på skaparens och universums uppehållares enhet dyrka Honom ensam och avstå från att associera någon partner med Honom i något avseende whatsoever. Alla profeter bad sitt folk att underkasta sig Allah ensam. Allah den Allsmåttige sade: "Det är Allah, er Herre! Det finns ingen gud utom Han, skaparen av alla ting. Dyrka därför Honom, och Han har makt att ordna alla angelägenheter."(19) Han, den Allsmåttige, har också fastställt i den heliga Koranen: "Om ni frågar dem vem som skapade himlarna och jorden, kommer de säkert att säga, 'Allah'. Säg: Se då på de ting som ni åkallar utom Allah? Kan de, om Allah vill mig någon plåga, avlägsna Hans plåga? Eller om Han vill mig någon nåd, kan de hålla tillbaka Hans nåd?"(20) Detta erkännande av Allahs enhet som världens enda Vårdare och Uppehållare är djupt rotat i mänsklighetens natur. Ingen bestrider det.

Även avgudadyrkare erkänner detta faktum. Ingen är känd bland världens olika sekter att ha förnekat detta faktum utom ateisterna, som tror på den materialistiska läran. De säger att världen fortskrider av sig själv utan någon som styr eller reglerar dess angelägenheter. Allah den Allsmäktige har sagt: "Och de (ateisterna) säger: Vad finns det utom vårt liv i denna värld? Vi ska dö och vi lever, och ingenting utom tid kan förstöra oss." Så sade Allah till dem: "Men om detta har de ingen kunskap: de gissar bara".(21) Det är uppenbart att deras förnekelse av Allah är baserad på ett blott antagande och de har inget bevis. Hypotetiska slutsatser hjälper inte till att vägleda till den rätta vägen. Därför hade de inget svar på Allahs ord. Allah sade: "Skapades de av ingenting, eller var de själva skaparna? Eller skapade de himlarna och jorden? Nej, de har ingen fast tro."(22)

De har heller inget svar på Allahs, den Allsmäktiges, utsago i den heliga Koranen: "Sådant är Allahs skapande: Visa Mig nu vad det är som andra än Han har skapat."(23) "Säg: Ser ni vad det är ni åkallar utom Allah? Visa mig vad de har skapat på jorden, eller har de en andel i himlarna?"(24) De som låtsas förneka denna Allahs enhet bekänner den i själva verket i sina hjärtan som Farao gjorde. Allah den Allsmäktige sade: "Moses sade till Farao, 'Du vet väl att dessa ting har sänts ner av ingen annan än himlarna och jordens Herre.'"(25) Allah, den Allsmäktige fastställde också om Farao och hans folk: "Och de förkastade dessa tecken i orättfärdighet och arrogans, fastän deras själar var övertygade om det."(26)

Han, den Allsmäktige, sade om tidigare nationer: "Kom ihåg också Ad och Thamud (folken). Tydligt kommer att framgå för er från (spåren av) deras byggnader (deras öde). Satan förskönade deras gärningar för dem och höll dem borta från vägen, fastän de var begåvade med intelligens och skicklighet."(27)

Sålunda märker vi att det aldrig har funnits någon grupp som förnekar Allahs enhet i den meningen att Han ensam är universums Skapare och Uppehållare.

Magier (anhängare av Mazdaism) tror på två gudar, ljuset som skapare av dygd och mörkret som skapare av last. De tror att det ursprungliga är ljuset och mörkret är tillfälligt och härrör från det, och att ljuset är överlägsna mörkret.

På samma sätt är kristna som tror på treenigheten överens om att världens Skapare är en. De säger att "Gud, fadern" är överlägsen, men de kan inte bevisa separata gudar. Vi drar slutsatsen att Allahs enhet som världens Skapare och Uppehållare är allmänt accepterat. Mycket sällan

hör vi talas om en grupp som gör andra till Allahs jämlike i denna specifika mening.

Men erkännandet av Allah som världens enda Uppehållare räcker inte för att bli muslim. Det är väsentligt att denna tro styrks med handling, dvs. att dyrka Allah ensam, utan att åkalla andra om hjälp. Hedningarna, särskilt arabiska otrogna, erkänner Allah som den enda Skaparen och Uppehållaren, men de kan inte betraktas som muslimer om de inte styrker denna tro med handling, dvs. att dyrka Allah ensam. Om vi tittar på den heliga Koranens verser, ser vi att de kallar till Allahs enhet i dyrkan. De olika verserna i Koranen berättar för oss att de otrogna erkänner Allah som universums enda Uppehållare, men deras gärningar överensstämmer inte med deras tro. Därför förmanas de att bekräfta Allahs enhet i sin dyrkan och i sina gärningar. Allah den Allsmäktige sade: "O ni människor! Dyrka er Skyddande Herre som skapade er och dem som kom före er så att ni kan ha möjligheten att lära er rättfärdighet; Han som har gjort jorden till er bädd och himlarna till er baldakin; och sände ner regn från himlarna; och frambragte därmed frukter till er försörjning; sätt sedan inte upp rivaler mot Allah när ni vet (sanningen)"(28) vilket var det första budet till människorna i den heliga Koranen av Allah, den Allsmäktige.

Vi finner ofta i den heliga Koranen en kallelse till Allahs enhet i dyrkan. Samtidigt klargör den heliga Koranen alla tvivel kring denna enhet. I varje kapitel, praktiskt taget i varje vers, upprepas denna kallelse till Allahs enhet. Detta beror på att den heliga Koranen kontinuerligt informerar sin läsare om Allah, Hans namn, Hans attribut och Hans egenskaper, som alla återspeglar Hans enhet som Skapare och Uppehållare, eller när den heliga Koranen kallar människor till att dyrka Honom ensam och avstå från att dyrka något eller någon utom Honom. Detta är enheten i dyrkan. Sedan informerar den heliga Koranen människor om Allahs nåd i detta liv och Hans efterföljande belöning i det kommande livet för dem som håller fast vid denna enhet helt och hållet. Den varnar också människor om straffet för avgudadyrkare i denna värld och i det kommande livet. Den heliga Koranen skisserar också Allahs lagar och befallningar, eftersom Allah ensam är den enda lagstiftande makten. Detta är den sanna manifestationen av Allahs enhet.

Denna enhet, med alla dess implikationer, finns i utsagan: "Det finns ingen gud utom Allah." Den förnekar gudomlig makt från alla och bekräftar den med Allah, den Ende och Enda Guden. Detta innebär också en "trohetsed" till Allah och förkastande av varje partner till Honom i någon form. Den heliga Koranen nämner Abrahams (frid vare med honom) utsago: "Jag frisäger mig verkligen från vad ni dyrkar. Jag dyrkar bara Honom som

skapade mig och Han kommer säkert att vägleda mig.”(29) Sådant har förloppet för alla profeter som sändes av Allah. Allah den Allsmäktige sade: ”Vi sände förvisso bland varje folk ett sändebud med befallningen: ’Tjåna Allah och undvik det onda’.”(30) Han, den Allsmäktige, sade också: ”Den som förkastar det onda och tror på Allah har gripit det mest pålitliga handtaget som aldrig brister.”(31) Därför har den som sagt ”Det finns ingen gud utom Allah” friskrivit sig från att dyrka något annat än Allah, och han har förbundit sig att dyrka Allah ensam. Genom att säga dessa ord åtar han sig ett löfte. ”Den som sedan bryter sitt löfte, gör det till skada för sin egen själ. Och den som uppfyller vad som har utlovats till Allah, Allah kommer snart att ge honom en stor belöning.”(32)

Det är nu klart att ”Det finns ingen gud utom Allah” är en deklARATION att dyrka den ende och enda Guden, dvs. Allah, eftersom (Allah) betyder guddom, och därför förtjänar ingen att dyrkas utom Allah. Och den som har uttalat dessa ord med kännedom om deras innebörd och handlat i enlighet med den innebörden (förnekande avgudadyrkan och bekräftande Allahs enhet som den enda Skaparen liksom den ende att dyrkas), utöver att ha antagit dem i bokstav och anda, kan betraktas som en sann muslim. Den som har uttalat dessa ord och praktiserat deras innebörd offentligt, men utan att acceptera dem i sitt hjärta, är en hycklare. Den som uttalade dessa ord med sin tunga, men handlade mot deras innebörd genom att begå avgudadyrkan, är en otrogen, även om han uttalade dessa ord mer än en gång som i fallet med dem som pryder gravar, ty fastän de uttalar dessa ord gör de det utan att förstå deras innebörd.

Dessa ord lämnar alltså inget intryck på deras handlingar. Du hör dem säga ”Det finns ingen gud utom Allah”, men du hör dem också ropa ”O Abdul Qadir”, eller ”O Badawi”, eller andra fromma individer. De åkallar de döda om hjälp när de ställs inför motgångar. Avgudadyrkarna i de gamla tiderna var bättre informerade om innebörden av dessa ord, dvs. engagemang för Allahs enhet i dyrkan, den Allsmäktige, än de människor som prydar fromma människors gravar och gravkammare. När profeten (frid vare med honom) bad avgudadyrkarna att säga ”La Ilaha ilallah”: (Det finns ingen gud utom Allah), insåg de att dessa ord av engagemang för enheten tydligt innebar att de måste överge avgudadyrkan och dyrka Allah ensam. Därför var avgudadyrkarna svar: ”Har han gjort gudarna (alla) till en Allah?”(33) Om Huds folk säger Koranen: ”De sade, Du kom till oss, för att vi ska dyrka Allah ensam och ge upp våra fäders kult?”(34) Salehs folk sade: ”Förbjuder du oss att dyrka det våra fäder dyrkade?”(35)

Om Noas folk berättar den heliga Koranen: ”Och de har sagt (till varandra): Överge inte era gudar; överge varken Wadd eller Suwa, varken

Yaguth eller Yauq eller Nasr.”(36) Så förstod de otrogna innebörden av (Det finns ingen gud utom Allah) – att det innebär att ge upp gudomarna och komma fram för att dyrka Allah ensam. Det är därför de vägrade att uttala dessa monotheismens ord, ty det kunde inte finnas någon kompromiss med deras tillbedjan av Lat, Uzza eller Manat, de välkända avgudarna. Men, häpnadsväckande nog, inser de som idag dyrkar gravar inte denna motsägelse. De uttalar dessa ord och fortsätter sin dyrkan av de döda.

Sålunda märker vi att vissa människor tolkar ”Gud” som den som är kapabel till uppfinning, skapelse och upphov. I detta sammanhang kommer innebörden av ”Det finns ingen gud utom Allah” att vara att ingen är kapabel till skapelse utom Allah. Detta är ett av de värsta misstagen eftersom det inte går längre än vad de otrogna redan hade erkänt. Vi märker att avgudadyrkare och andra hade bekräftat att ingen är kapabel till uppfinning, skapelse, försörjning och orsakande av liv eller död utom Allah.(37) Denna utsago av de otrogna illustreras i en tidigare nämnd koranvers. De kunde dock inte bli muslimer genom detta erkännande eftersom detta ensamt inte uppfyller kravet på trosbekännelsen ”Det finns ingen gud utom Allah”.

ATT TILLSKRIVA ALLAH DELÄGARE I DYRKAN

Vi har tidigare angett det första tillfälle då människor placerade människor eller andra föremål i positioner för att dela med Allah Hans ensamma rätt att dyrkas. Sådan praxis fortsätter tyvärr till nutiden; detta är polyteism som är av två slag. Det första är den större avgudadyrkan som begås av muslimer genom att utföra gärningar, som att slakta i namn av andra personer eller gudomligheter än Allah, eller genom att dyrka andra i någon form som gör dem kärare än, eller till och med likvärdiga med Allah den Allsmäktige. Det andra är avgudadyrkan av lägre grad som gör ens tro sämre, och som ibland kan placera en utanför den islamiska tron. Detta gäller dem som avlägger eder i namn av andra personer eller gudomligheter än Allah, eller uttalar ord som ”vid livet på den och den, eller vid solen, månen eller stjärnorna, etc.”

Sådan polyteism har utvecklats bland människor eftersom de har avlägsnat sig från Allahs bok och profetens traditioner. De är fast beslutna att efterlikna sina förfäder även om de har avvikit från Allahs rätta väg. De upphöjer vissa döda helgon eller fromma människor till den grad av dyrkan. Till exempel bygger de helgedomar på dessa avlidna helgons gravar. Allt detta händer för att sådana människor inte är medvetna om fakta i deras religion, islam. Som Omar ibn Al-Khattab (må Allah vara nöjd

med honom) konstaterade: "Islams band kommer verkligen att brytas sönder, ett efter ett, om den som har vuxit upp inom islam inte har känt till den förislamiska hedendomen." Många människor vilseleds på grund av spridning av olika tvivel om berättelser och kätterier som de omedvetet anser vara autentiska bevis för att rättfärdiga sina gärningar. Några av dessa tvivel liknar de som tidigare framfördes av avgudadyrkare bland förflutna folk och generationer. Här är några exempel på sådana tvivel och misstankar:

FÖRSTA: En vanlig misstanke hos gångna och samtida människor är att de har ärvt dessa praktiker från sina förfäder. Om dem sade Allah den Allsmäktige: "På precis samma sätt, när vi sände en Varnare (dvs. ett sändebud som kallar till dyrkan av Allah den Allsmäktige) före dig till vilket folk som helst, sade de förmögna bland dem: 'Vi fann våra fäder följa en viss religion, och vi kommer definitivt att följa i deras fotspår.'"(38)

De som inte kan lägga fram något bevis för sin begäran tillflyktar till denna typ av ogiltigt argument. Det är naturligtvis rimligt. Hur kan de vara säkra på att deras förfäder hade rätt? Och varför ska de blint följa sina förfäders fotspår? Allah den Allsmäktige sade: "När det sägs till dem, följ vad Allah har uppenbarat, säger de: Nej! Vi ska följa våra fäders väg. Vad! Fastän deras fäder saknade visdom och vägledning"(39) Även: "Fastän deras fäder ingenting visste och var vilseledda?"(40) Att följa fädernas fotspår är lovvärt om de var på den rätta vägen. Om Josef (Allahs frid vare med honom) sade Allah den Allsmäktige: "Och jag följer mina fäders vägar, Abraham, Isak och Jakob: Aldrig kunde vi tillskriva Allah några som helst partners; det kommer av Allahs nåd mot oss och mot mänskligheten, men de flesta människor är otacksamma."(41) Allah sade också: "Och de som tror och vars familjer följer dem i tron, till dem ska Vi förena deras familjer."(42)

Misstankar väcktes alltid av människor som svar på profeternas kallelse. Folket svarade på Noas (frid vare med honom) kallelse, som vi märker i den heliga Koranen: "Vi sände Noa till sitt folk; han sade, 'O mitt folk, dyrka Allah, ni har ingen annan gud utom Honom. Fruktar ni inte Honom?' De otrogna bland hans folk sade: 'Han är inte mer än en man som ni själva; hans önskan är att hävda sin överlägsenhet över er. Om Allah hade velat sända sändebud, hade Han kunnat sända ner änglar. Aldrig har vi hört något sådant som han säger bland våra förfäder i gamla tider.'"(43)

De otrogna ville sätta sina förfäders praxis mot Allahs befallningar som deras profeter (frid vare med dem) presenterade för dem. Som Allah den Allsmäktige fastställde i den heliga Koranen: Salehs folk sade: "Förbjuder

du oss att dyrka det våra fäder dyrkade?"(44) Shu'aibs folk sade, som Allah påpekade i den heliga Koranen: "Befaller er religion med böner att vi överger det våra förfäder brukade dyrka?"(45) Abrahams folk sade, efter att ha tystats av argument, som anges i den heliga Koranen: "...Vi dyrkar avgudar och vi förblir ständigt i deras tjänst. (Abraham) sade: 'Lyssnar de på er när ni ropar på dem, eller gör de er gott eller ont?' De sade: Nej, men vi fann att våra fäder gjorde så."(46) Faraos sade till Moses, som Allah demonstrerade i den heliga Koranen: "...Vad är då villkoret för tidigare generationer."(47)

som var före er och gjorde detsamma genom att följa sina föräldrars fotspår. Se vad som hände med dem. Sålunda har de otrogna motarbetat sanningen med svaga och dåraktiga argument.

ANDRA: En misstanke som hedningstammarna i Quraish och andra väckte för att rättfärdiga sina gärningar av avgudadyrkan var frågan om gudomlig förutbestämmelse. Allah den Allsmäktige sade i den heliga Koranen: "De som ger delägare till Allah kommer att säga: 'Om Allah hade velat, hade vi inte gett delägare till Honom, och inte heller våra fäder, och vi hade inte haft några förbud.'"(48)

I en annan vers fastställde Allah den Allsmäktige i den heliga Koranen: "Dyrkarna av falska gudar säger: 'Om Allah hade velat det, skulle vi inte ha dyrkat något annat än Honom, varken vi eller våra fäder, och vi skulle inte ha föreskrivit förbud utöver Hans.'"(49)

Återigen i en annan vers fastställde Allah den Allsmäktige i den heliga Koranen: "De säger: 'Om det hade varit den Nåderike Allahens vilja, skulle vi inte ha dyrkat sådana gudomligheter.'"(50)

Om ovanstående vers(51) och om människans förutbestämmelse, förklarade Al-Hafiz Ibn Kathir, den välkände lärde, i sin kommentar till den heliga Koranen, att Allah den Allsmäktige redogjorde för hedningarnas misstankar i detalj. Kommentarererna om deras plaidoyer om att Allah vet vad de gör, att de därmed är förutbestämda och inte har kontroll över sina handlingar, och att eftersom Allah är kapabel att inspirera dem med tro och hindra dem från att sätta delägare till Honom men inte gjorde det, vilket visade att Allah var nöjd med deras handlingar, sade Ibn Kathir: "Detta är ett ogiltigt argument eftersom om Allah hade velat det, skulle Han inte ha låtit Sin vrede drabba dem; Han skulle inte heller ha förstört dem eller varnat dem om det hårdaste straffet genom Sina sändebud som sändes till dessa specifika folk. Allah den Allsmäktige sade i den heliga Koranen: 'Har ni någon kunskap om att Allah är nöjd med vad ni gör? Om

så är fallet (ta då fram den) varför döljer ni det? Visa det för Oss. Ni följer bara gissning. Det är bara er fantasi som talar om de sakerna för er (ni ljuger bara).'"

Ibn Kathir sade(52) att hedningarnas plaidoyer om att om Allah ogillade vad de gjorde så skulle Han ha straffat dem och inte gjort det möjligt för dem att göra så, vederläggs när Allah sade i den heliga Koranen: "Våra sändebuds plikt är bara att förmedla budskapet tydligt." Följande vers i den heliga Koranen presenterar några fakta om det ämnet. Han, den Allsmäktige, fastställde i den heliga Koranen: "Vi sände förvisso bland varje folk ett sändebud (med befallningen) 'Tjäna Allah och undvik det onda'. Bland folket (dvs. de vägrande hedningarna) var det några som Allah vägledde och några för vilka misstaget oundvikligen etablerades. Res därför runt i landet och se vad som blev slutet för dem som förnekade sanningen."(53)

Det är alltså uppenbart att Allah den Allsmäktige har förmedlat till varje folk Hans ogillande av deras avgudadyrkargärningar genom Sina sändebud. Alla profeter kallade sitt folk till att dyrka Allah ensam och undvika det onda.

När avgudadyrkan dök upp bland mänskligheten med Noas folk (frid vare med honom) kom han till sitt folk med ett klart budskap. Därefter sändes Allahs sändebud kontinuerligt tills de slutade med profeten Muhammeds (frid vare med honom) ankomst. Hans budskap universaliserades för alla djinner och mänskligheten i hela världen och kommer att bestå till Domens dag. Allah den Allsmäktige sade i den heliga Koranen: "Inget sändebud sände Vi före dig utan att Vi inandades detta i honom: att det inte finns någon gud utom Jag, dyrka och tjäna Mig alltså."(54) Den heliga Koranen fastställde också: "Och fråga Våra sändebud som Vi sände före dig. Har Vi utsett några gudomligheter utom Allah, den Nåderike, för att dyrkas?"(55)

Dessutom fastställde den heliga Koranen också: "Vi sände förvisso bland varje folk ett sändebud (med befallningen): Tjäna Allah och undvik det onda."(56)

Hur kunde det vara, efter allt detta, att en hedning vågade säga: "Om Allah ville skulle vi inte ha dyrkat något annat än Honom."! Det är klart att Allah inte ville det så eftersom Han förbjöd det genom Sina sändebud. Deras inrättande av delägare till Honom innebär inte att de var förutbestämda till det. Allah hade gett dem fri vilja och de själva valde att följa det onda trots varningar från Allah och Hans sändebud om det

hårdaste straffet. Med dessa argument menar hedningarna inte att ursäktas sig eftersom de tror att de gör gott, och att de dyrkar gudomligheter för att "dra dem närmre Allah."(57) Deras argument är faktiskt inte tänkta som en ursäkt, utan de försöker bevisa att vad de har gjort var legitimt, och att Allah var nöjd med det. Allah den Allsmäktige tillbakavisade därför deras argument genom att säga att om det vore så, varför sände Han då sändebud för att förmedla Hans ogillande till dem, och varför straffades de då för det.

TREDJE: En misstanke som hedningarna väckte är att man genom att blott uttala vittnesbördet (Det finns ingen gud utom Allah) är berättigad att komma in i paradiset, även om han höll andra som likvärdiga med Allah och handlade i aversion mot trosartiklarna. De argumenterar så i ljuset av en hadith (utsaga av den helige profeten) om att "den som uttalar trosbekännelsen (Det finns ingen gud utom Allah, och Muhammed är Allahs profet) skyddas från helvetets eld." Svaret på denna misstanke är att ovanstående profetens utsago avser den person som uttalade trosbekännelsen utan att handla i strid mot den till sin död - den person som uttalade den helhjärtat och ärligt, och förkastade att dyrka något annat än Allah under hela sitt liv, kommer då att räddas från helvetets eld." Hadithen berättad av Atban anger: "Allah har skyddat från elden dem som sade (Det finns ingen gud utom Allah) i syfte att söka enbart Allahs välbehag."(58)

En hadith berättad i Muslims samling fastslår: "En person som uttalar (Det finns ingen gud utom Allah) och förkastar gudomligheter, hans egendom och blod blir okränkbara, och han belönas av Allah."(59)

I denna hadith lade profeten (frid vare med honom) fram två villkor för skyddet av egendom och blod: att uttala (Det finns ingen gud utom Allah) och att förkasta gudomligheter. Det blotta uttalandet av ord räcker inte, utan det måste styrkas genom att handla i enlighet med det. Uttalandet av (Det finns ingen gud utom Allah) kommer att leda den troende till att komma in i paradiset och räddas från helvetets eld förutsatt att alla trosvillkor har uppfyllts och han inte har handlat i strid mot dem. Al-Hassan (Allahs nåd vare med honom) tillsades att folk som uttalade (Det finns ingen gud utom Allah) kommer att komma in i paradiset. Han sade: den som uttalade (Det finns ingen gud utom Allah) och uppfyllde dess villkor, kommer att komma in i paradiset. Wahb ibn Munabbih tillfrågades: "Är (Det finns ingen gud utom Allah) nyckeln till paradiset?" Han svarade: "Ja, förvisso är det det, men varje nyckel har tänder. Så, om du tar med nyckeln med sina tänder, kommer paradiset att öppnas för dig; annars inte." Sålunda förstår vi att det blotta uttalandet av (Det finns ingen gud

utom Allah) inte räcker för att komma in i paradiset, speciellt när vi handlar i strid med det genom att till exempel åkalla döda fromma män eller helgon, och underlåter att förkasta gudomligheter andra än Allah den Allsmåktige.

FJÄRDE: Hedningarna hävdade också att ingen avgudadyrkan kommer att äga rum bland Muhammeds (frid vare med honom) folk så länge de säger "Det finns ingen gud utom Allah och Muhammed är Allahs profet", och vad de gör i samband med helgonkulten är inte avgudadyrkan. Först och främst är det fel att anta att ingen avgudadyrkan kommer att äga rum bland Muhammeds folk. Profeten (frid vare med honom) sade att likheter med judar och kristna kommer att uppträda i hans folks gärningar. Vi vet att de också har dyrkat sina påvar och munkar på samma sätt som gudomligheter. Profeten (frid vare med honom) sade också: "Ni kommer att följa de tidigare folkens vägar exakt på samma sätt. Även om de går in i en ödlas hål, kommer ni också att gå in i det." De (hans följeslagare) sade: "O Allahs sändebud, menar du judar och kristna?" Han sade: "Vem annars?"(60)

Profeten (FV) har alltså informerat oss om att bland hans folk kommer det att finnas de som följer de tidigare folken i deras dogmer, seder och allmänna egenskaper. Liksom avgudadyrkan existerade i tidigare nationer, kommer det också att finnas bland människor idag. Detta har redan skett, ty vi hör fortfarande talas om människor som dyrkar gravar för fromma män och helgon på olika sätt och offer bärs fram till dem. Profeten (FV) hade också varnat oss för att Uppståndelsens dag inte kommer att komma förrän en grupp bland hans folk ansluter sig till avgudadyrkarna och dyrkar gudomligheter.(61)

Idag har ett antal falska grupper och destruktiva ideologier uppstått och lett människor utanför islams gränser.

FEMTE: De argumenterar också utifrån en hadith som säger: "Förvisso har Satan förtvivlat på att dyrkas av böneförrättarna på Arabiska halvön." Fastän hadithen är sund, skulle det att dra slutsatsen att avgudadyrkan skulle vara omöjlig på Arabiska halvön vara felaktigt. Ibn Rajab (Allahs nåd vare med honom) sade: "Det innebär att Satan har förtvivlat på att hela folket faller i avgudadyrkan." Samma tolkning har getts av Ibn Kathir i innebörden av följande koranvers: "Idag har de otrogna förtvivlat på att avvända er från er religion." Grammatiskt sett är det arabiska verbet för förtvivlan i en transitiv form som på arabiska visar att Satans förtvivlan är ett resultat av hans eget antagande, baserat på felaktig kunskap. Dessutom strider en sådan tolkning mot de tidigare nämnda profetiska

traditionerna och den strider också mot verkligheten eftersom vi vet att många araber vände sig bort från islam strax efter profetens (frid vare med honom) död.

SJÄTTE: Beträffande hedningarnas anknytning till frågan om förbön säger sådana påstående: "Vi vill inte att dygdiga människor och helgon ska tillgodose våra behov, utan vi vill att de ska förmedla hos Allah för oss eftersom de är fromma och har en hedervärd ställning hos Allah den Allsmäktige." Sådana människor tillägger att förbön bevisas av en vers i den heliga Koranen och de profetiska traditionerna. I själva verket är detta samma argument som tidigare framfördes av hedningarna i försök att rättfärdiga sin anslutning till sina gudomligheter. Om dem har Allah den Allsmäktige sagt i den heliga Koranen: "De som tar andra än Allah som beskyddare, säger: Vi tjänar dem bara för att de ska föra oss närmre Allah."(62)

Dessutom har den heliga Koranen diskuterat situationen för sådana påstående som i versen: "De tjänar, utöver Allah, ting som varken skadar dem eller gagnar dem. Och de säger: dessa är våra förbedjare hos Allah."(63)

Fastän förbön är autentisk och giltig, är det ett attribut som tillhör Allah ensam som Han fastställde i den heliga Koranen: "Säg: Allah tillhör exklusivt (rätten att bevilja) förbön. Honom tillhör herraväldet över himlarna och jorden."(64)

Därför bör förbön sökas från Allah ensam, och inte från fromma döda och helgons gravar. Allah den Allsmäktige har informerat oss om de två väsentliga villkoren för beviljandet av förbön. Ett berör förbedjaren. Allah har sagt i den heliga Koranen: "Vem är det som kan förmedla i Hans närvaro utom med Hans tillåtelse."(65) Det andra villkoret är att förbön bara kan sökas för en person som är en sann troende som aldrig har satt upp delägare till Allah och med vilken Allah är nöjd. Allah har sagt i den heliga Koranen: "Och de utövar ingen förbön utom för dem som är acceptabla."(66)

Också har Han den Allsmäktige fastställt i den heliga Koranen: "Hur många änglarna i himlarna är, deras förbön gagnar inget utom efter det att Allah har gett tillstånd för den som Han vill och att denne är acceptabel för Honom."(67)

Dessutom har Allah den Allsmäktige fastställt i den heliga Koranen: "Den dagen ska ingen förbön vara till nytta utom för dem för vilka den Nåderike

(Allah) har gett tillstånd och vars ord är acceptabelt för Honom.”(68)

Det är klart av ovanstående verser att Allah inte har gett rätten till förbön i Sin närvaro till någon bland änglarna, profeterna eller gudomligheterna eftersom det är Hans exklusiva rättighet, och den kan bara begäras av Honom. Allah den Allsmäktige har sagt i den heliga Koranen: ”Allah tillhör exklusivt (rätten att bevilja) förbön.”(69)

Allah ensam ger tillstånd till förbön. Utan Hans tillåtelse kommer ingen att våga träda fram för att förmedla i Hans närvaro. Saken är inte som det händer bland vårt folk att förbedjare kan träda fram även om de saknar tillåtelse, och deras förbön kan accepteras mot någons vilja om förbedjaren är en inflytelserik person och kan prevailera. Men sådant kan inte vara fallet med Allah eftersom Allah inte är under tryck från någon. Alla söker Hans välbehag, så man kan inte presentera något mot Allahs regler. Människans kunskap omfattar inte allt om Allahs skapelser, och är därför inte tillåten att ingripa. Allahs kunskap om Sitt folk är omfattande och allomfattande. Därför behöver Han inte att någon informerar Honom om något eller rekommenderar Honom vad Han ska göra. I själva verket är verkligheten av förbön hos Allah att Allah vill förlåta vissa försummelser hos Sina sanna tjänare. Så Allah beviljar denna förlåtelse genom böner av dem som har tillstånd att förmedla som en ära.

SJUNDE: En annan misstanke gäller dygdiga människors och helgons ställning som Allah har upphöjt i värdighet. Allah har sagt i den heliga Koranen: ”Se! Förvisso på Allahs vänner finns det ingen fruktan och de ska inte sörja. De som tror och ständigt aktar sig för det onda. För dem finns det glada budskap i detta liv och i det kommande.”(70) Att ägna sig åt dessa ting och be om deras välsignelser är alltså i verkligheten ett uttryck för kärlek till dem. På samma sätt kan man, på grund av deras upphöjda rang, söka att komma närmre Allah.

För att klargöra dessa misstankar bör vi veta att alla troende är Allahs vänner. Deras vänskap med Allah den Allsmäktige beror på styrkan i deras tro och deras goda gärningar, men att specifikt utpeka en individ som Allahs vän kräver bevis från den heliga Koranen och profetiska traditioner. Om ett sådant fall stöds av koranbevis, kan det accepteras; utan sådana bevis kan ingen med säkerhet utpekas som en sådan. Förhoppningsvis kommer varje sann troende att vara en vän till Allah. Om en viss individ, med stöd av koranbevis, är bland Allahs vänner, bör hans ställning inte överdrivas till övermått. Sådana handlingar kan leda till avgudadyrkan och är därför förbjudna. Goda människor bör efterliknas i gärning och handling, men överdrift av deras ställning kan leda till en gudomliggörelse som det

gjorde i fallet med Noas folk. Allah och profeten varnade om överdrivet upphöjande av dygdiga människor i flera verser. Allah sade i den heliga Koranen: "Säg: O Bokens folk (dvs. judar och kristna), överskrid inte de rätta gränserna i er religion."(71)

Profeten (frid vare med honom) sade också: "Upphöj mig inte som kristna gjorde med Marias son. Förvisso är jag en människa, så kalla mig Allahs tjänare och Hans profet."(72) Dessutom sade den Skyddande Herren i den heliga Koranen: "Åkalla Mig, Jag ska svara på er kallelse."(73) Han sade också: "När Mina tjänare frågar dig om Mig, är Jag förvisso nära (dem). Jag lyssnar på varje åkallares bön när han åkallar Mig."(74)

Han, den Allsmäktige, sade också i den heliga Koranen: "Åkalla er Herre med ödmjukhet och i det fördolda."(75) Och: "Åkalla er Herre med hängivenhet."(76)

Alla ovanstående verser från den heliga Koranen betonar åkallandet av Allah direkt utan någon förmedling. Dygdiga människor och helgon behöver själva Allahs nåd. Allah har sagt i den heliga Koranen: "De som de åkallar, önskar för sig själva tillgång till deras Herre. Till och med de som är närmast, hoppas på Hans nåd och fruktar Hans vrede."(77)

I tolkningen av ovanstående verser sade Ibn Abbas att profeten hade bekräftat att de dyrkade änglar, Kristus och Azra. Ovanstående vers uppenbarades som en vederläggning av judarnas och kristnas falska tänkande. Denna vers betonade att änglar, som dyrkades av människor, själva sökte tillgång till Allah, önskade Hans nåd och fruktade Hans vrede. En sådan skapelse kan visserligen aldrig åkallas tillsammans med Allah.(78) Ibn Taimiyah (må Allahs nåd vara med honom) sade att ovanstående vers berör alla dem som tas som gudomligheter och som själva är dyrare och dyrkare av Allah, vare sig de är från änglarna, djinnerna eller människorna. Denna vers är riktad till alla människor som åkallar någon eller något som, i sig självt, söker tillgång till Allah, önskar Hans nåd och fruktar Hans vrede. Sammanhanget i denna vers inkluderar också dem som åkallar deceased helgon eller någon som inte är närvarande av sändebuden eller helgonen i samma sammanhang som de som kallar på änglar eller djinner.(79)

ÅTTONDE: Ur följande verser drar avgudadyrkarna slutsatsen om tillåtligheten av att söka förmedlare mellan sig och Allah. Den Allsmäktige fastställde i den heliga Koranen: "O ni som tror, gör er plikt mot Allah och sök medlet att nå Honom."(80) Han den Allsmäktige fastställde också i den heliga Koranen: "De som de åkallar, önskar för sig själva medel att nå

deras Herre. Till och med de som är närmast..."(81) I själva verket innebär dessa verser att man kan nå Allah genom goda gärningar, och inte genom förmedling av profeter eller helgon som de felaktigt förstår. En handling är tillåten, medan den andra är förbjuden.

Tillåtna fall inkluderar:

1. Att söka tillgång till Allah genom Hans sköna namn. Allah den Allsmäktige har sagt: "De vackraste namnen tillhör Allah. Åkalla Honom alltså med dem."(82) Muslimer kan be Allah i Hans egna namn och attribut att uppfylla ens behov.
2. Att söka tillgång till Allah genom att visa ens behov och längtan efter Honom. Som profeten Job (Allahs frid vare med honom) sade: "Förvisso har nöd drabbat mig. Men Du är de barmhärtigas mest barmhärtige."(83) Och som Zakariya (Allahs frid vare med honom) sade: "O min Herre! Svaga är förvisso mina ben och håret på mitt huvud lyser vitt. Men aldrig är jag utan välsignelse, min Herre, i min bön till Dig."(84) Och som Zun-nun profeten (frid vare med honom) utropade: "Ingen gud utom Dig, ära vare Dig. Jag var verkligen fel."(85)
3. Att söka tillgång till Allah med goda gärningar som Allah har sagt: "Vår Herre! Vi har hört kallelsen av en som kallar oss till tron, 'Tro på Herren', och vi har trott. Vår Herre! Förlåt oss våra synder och utplåna från oss våra missgärningar."(86) Detta illustreras också i hadithen om de tre individer som fångades av en klippa. De åkallade Allah med sina goda gärningar och frigavs.(87)

Det är denna sorts förmedling som nämns i ovanstående verser om att söka tillgång till Allah genom goda gärningar.

4. Att söka tillgång till Allah genom levande fromma personers bön, dvs. du kan besöka en from man och be honom be Allah å dina vägnar. Den helige profeten (frid vare med honom) sade till några av sina följeslagare: "O, min broder, minns mig när du ber till Allah."(88) Profetens följeslagare (må Allah vara nöjd med dem) brukade också be profeten (frid vare med honom) att be Allah för dem. På liknande sätt brukade de be varandra om böner.

Vad gäller åkallandet av ett medium, som är förbjudet, innebär det att söka gunst från döda fromma män eller helgon eller att åkalla de levande för ens behov. Det är förbjudet eftersom detta kan i slutändan leda till större avgudadyrkan. Till exempel är det att säga "O Allah, jag åkallar Dig i namn av den och den (död eller levande)", eller att säga "O, Allah, förse

mig med mitt behov i kraft av den och den (död eller levande)” förbjudet. Att dyrka det mediet eller erbjuda offer till honom är utan tvekan avgudadyrkan som i fallet med att slakta ett djur för ett helgon, bära fram gåvor till hans helgedom eller åkalla honom om hjälp eller bistånd i någon form. Vi ber Allah att upplysa muslimerna i deras religion, stödja dem mot deras fiender och vägleda dem till den rätta vägen.

NIONDE: En invändning från avgudadyrkarna anges också genom deras hänvisning till vissa omtvistade profetiska traditioner. De antar att dessa traditioner ger bevis för lagligheten av deras felaktiga gärningar. De citerar en hadith från Tirmidhis bok,(89) berättad av Othman ibn Hanif. Han berättade att en blind man kom till profeten och bad honom be Allah att bota honom. Profeten sade till honom: ”Om du vill, ska jag be för dig, men om du har tålamod, är det bättre för dig.” Den blinde mannen insisterade på att profeten skulle be för honom, så profeten bad honom göra vederbörlig tvagning och säga följande bön: ”O Allah, jag åkallar Dig genom Din sändebud, Muhammed, nådens sändebud, som jag närmade mig för att be till min Skyddande Herre att uppfylla mitt behov. O Allah, acceptera hans förmedling för mig.”

Enligt Tirmidhis bok är denna hadith bra och korrekt, men vi känner inte till dess berättelse utom genom Abu Jafar som är annan än Al-Khatmi. Men även om hadithen är korrekt, är det inte ett argument i denna diskussion eftersom den blinde mannen bad profeten att be för honom. Han åkallade sedan Allah med sin egen bön i profetens närvaro, vilket är tillåtet. Man får be en levande person att be för sig.

Det finns ingen indikation på åkallande av de döda eller andra för förmedling, vilket vi understryker vid detta tillfälle är förbjudet. I fallet med den blinde mannen ombads han av profeten att be Allah att acceptera profetens förbön för honom i hans bön till Allah om bot. Därför bevisar denna hadith inte tillåtligheten av förmedling eller åkallande av de döda eller andra helgon, vilket är fokus för denna diskussion. De (avgudadyrkarna) drar också slutsatser från en falsk och fabricerad hadith som säger: ”Profeten (frid vare med honom) sade: ’Sök tillgång till Allah med min rang, eftersom min rang hos Allah är högst upphöjd.’” Denna hadith är fabricerad och är en lögn mot profeten (frid vare med honom) som bekräftats av Ibn Taimiyah (Allahs nåd vare med honom).(90)

TIONDE: De som påstår sådan tillåtelse av förbön förlitar sig också på berättelser och drömmar. De säger att den och den, till exempel, kom till den och dens helgedom och såg något i en dröm. En av deras berömda drömmar är att Atabi sade: ”Jag satt vid profetens grav när en beduinman

kom och sade: 'Allahs frid vare med dig, O Allahs sändebud.' Sedan tillade han: 'Allah har sagt i den heliga Koranen: Om de bara, när de var orättvisa mot sig själva, hade kommit till dig och bätt Allah om förlåtelse för dem, hade de funnit Allah förvisso ångerfull, Nåderik.'"(91) 'Jag har därför kommit till dig för att be om din förmedling hos min Skyddande Herre om att ge mig förlåtelse.' Sedan läste han sin komposition enligt följande:

Den bäste och störste av männen är begravd i denna jord, vars kullar och slätter har blivit angenäma och söta. Min själ vare offrad för graven du bor i. Den innehåller renhet, ädelhet och generositet.

Atabi fortsatte att berätta om vad som hände efter att beduinen hade gått tillbaka. Han sade: "Jag somnade och såg profeten (frid vare med honom) i en dröm och sade till mig: 'O Atabi, följ beduinen och förmedla till honom de goda nyheterna att Allah har beviljat honom förlåtelse.'"

I första hand utgör berättelser och drömmar inte bevis för frågor som rör ideologi; Allahs befallningar kräver auktoritativa bevis från gudomliga källor. För det andra gäller innebörden av ovanstående vers från den heliga Koranen den som kom till den helige profeten under hans levnadstid och inte efter hans död. Det är uppenbart här att ingen av profetens följeslagare eller de sanna efterföljarna i senare generationer någonsin kom till profetens grav för att begära hans förmedling om förlåtelse. Om sådana besök vid profetens grav hade varit tillåtliga, hade profetens följeslagare verkligen gjort det med tanke på deras iver att följa hans befallningar.

ELFTE: Avgudadyrkarna argumenterar också att vissa personer fått sina önskningar uppfyllda vid vissa helgedomar, eller genom dygden hos vissa fromma män eller helgon. Om vi till och med antar att vissa människor kan få sina behov tillgodosedda genom avgudadyrkan, skulle detta inte leda oss till slutsatsen att sådana ting har blivit tillåtliga. Att ens önskan uppfylldes vid den tid han åkallade en viss from person kan vara rent tillfälligt; eftersom vi vet att allt som kommer till oss är ett resultat av Allahs vilja ensam. En ren tillfällighet, om ens det, gör inte ting som är förbjudna av Allah den Allsmäktige tillåtna. Det är klart att avgudadyrkare inte har något bevis för att rättfärdiga sina felaktiga gärningar. Allah har sagt i den heliga Koranen: "Om någon åkallar, utöver Allah, en annan gud, har han inget auktoritet för det."(92)

Avgudadyrkare har alltså inget bevis eller stöd, medan Allahs enhet är baserad på absoluta bevis och mycket tydliga belägg. Allah den Allsmäktige har sagt i den heliga Koranen: "Kan det råda tvivel om Allah,

skaparen av himlarna och jorden.”(93)

Han den Allsmäktige har också sagt i den heliga Koranen: ”O ni människor, dyrka er Skyddande Herre som skapade er och dem som kom före er så att ni kan ha möjligheten att lära er rättfärdighet. Han som har gjort jorden till er bädd och himlarna till er baldakin, och sände ner regn från himlarna och frambragte därmed frukter till er försörjning. Sätt sedan inte upp rivaler mot Allah när ni vet sanningen.”(94)

TOLFTE: Extremistiska mystiker och deras anhängare säger att avgudadyrkan är kärleken till det världsliga livet och längtan efter att uppnå dess nöjen. I verkligheten vill de med ett sådant argument dölja sin egen större avgudadyrkan som återspeglas i deras vördnad av gravar och kulturen kring deras helgon. Vad gäller längtan efter det materiella livet är den belönbar så länge som den är inom de gränser som Allah har fastställt och den uppmuntras i syfte att skaffa uppehälle för att fortsätta i dyrkan av Allah den Allsmäktige.

SLUTSATSER

Vi kan härvid dra slutsatsen att avgudadyrkan är en mycket avskyvärd synd. Allah den Allsmäktige har sagt: ”Falsk dyrkan (shirk) är förvisso det största missgärningen.”(95) Avgudadyrkaren beviljas aldrig förlåtelse om han inte har av sagt sig avgudadyrkan före sin död. Allah den Allsmäktige har också sagt i den heliga Koranen: ”Allah förlåter inte att delägare sätts upp till Honom. Men Han förlåter allt annat.”(96) Avgudadyrkaren kommer aldrig att komma in i paradiset. Allah fastställde i den heliga Koranen: ”...Den som förenar andra gudar med Allah, förbjuder Han trädgården...”(97) Avgudadyrkare är orena (mentalt och andligt på grund av deras associering av andra gudar med Allah eller på grund av deras förkastande av Allahs auktoritet) och därför tillåts de inte att komma in i den heliga moskén, som fastslås i den heliga Koranen: ”O ni troende! Förvisso är hedningarna orena. Låt dem alltså inte efter detta deras år (dvs. leva) nalkas den heliga moskén.”(98)

Avgudadyrkarens blod och egendom är inte okränkbart. Som Allah den Allsmäktige har fastställt i den heliga Koranen: ”När de förbjudna månaderna är förgångna, kämpa och döda hedningarna varhelst ni finner dem. Och fångta dem, belägra dem och ligga i bakhåll för dem i varje list av krig. Men om de ångrar sig och förrättar regelbunden bön och ger regelbunden välgörenhet, öppna vägen för dem.”(99)

Avgudadyrkaren har gått vilse och syndat genom att vända sig bort från monoteismen, och han har fallit ett långt avstånd, som Allah den Allsmäktige har fastställt i den heliga Koranen: "Den som förenar delägare till Allah är som om han hade fallit från himlen och fåglarna hade rykt upp med honom, eller vinden hade svept (som en fågel mot sitt byte) och kastat honom på en avlägsen plats."(100) Den sanne troende är inte tillåten att gifta sig med en avgudadyrkare, som Han, den Allsmäktige, fastställde i den heliga Koranen: "Gifta er inte med icke-troende kvinnor förrän de tror. En slavkvinna som tror är bättre än en icke-troende kvinna fastän hon lockar er. Och gift inte bort era flickor till icke-troende förrän de tror. En manlig slav som tror är bättre än en icke-troende som lockar er."(101)

Avgudadyrkarens dyrkan och bön accepteras inte av Allah den Allsmäktige, ty Allah den Allsmäktige har fastställt i den heliga Koranen: "Det har redan uppenbarats för dig, liksom för dem före dig, att om du förenar gudar med Allah, förvisso är ditt verk i livet fåfängt, och du kommer säkert att vara bland förlorarna."(102) Han, den Allsmäktige, fastställde dessutom i den heliga Koranen: "Om de förenade andra gudar med Allah, skulle allt de gjorde vara fåfängt för dem."(103)

Vi ber Allah att hålla oss borta från misstankar, avgudadyrkan, hyckleri, dåligt uppförande och alla motgångar i vår egendom och familj. O Allah, vägled oss till den rätta vägen och gör det möjligt för oss att följa den och håll oss borta från falskhet och gör det klart för oss.

"Ära vare Herren, i ära och makt. Han är fri från vad de tillskriver Honom. Och frid och välsignelser av Allah vare med sändebuden. Och lovprisning tillkommer Allah, universums Herre och Vårdare."(104) "Ära vare Honom, och Han är högre än de delägare de tillskriver Honom!"(105) "Ära vare Honom! Han är högt upphöjd över allt de säger! Upphöjd och Stor (utöver alla mått)"(106)

Frid och välsignelser av Allah vare med vår profet Muhammed, hans följeslagare och hans sanna anhängare.

FOTNOTER

1. A'raf (Höjderna) 7:59.
2. Nahl (Biet) 16:36.
3. Zariyat (Vindar som sprider) 51:56.

4. Sahih Bukhari 13/300 (arabisk utgåva). och Muslim, 30.
5. Isra (Israels barn) 17:23.
6. Anam (Boskapen) 6:151.
7. Fatiha 1:5.
8. Sahih Muslim Nr. 2047 (arabisk utgåva).
9. Baqarah (Kon) 2:213.
10. Yunus (Jona) 10:19.
11. Ibn Kathir, Den heliga Koranens betydelse 1:250.
12. Ibn-ul-Qaiyim: Ighathatul-Lahfan 2:201.
13. Nuh (Noa) 71:23.
14. Sahih Bukhari 6:133.
15. Ibn-ul-Qaiyim, Ighathatul-Lahfan 2:202.
16. Ibid: 2:218, 219, 229, 230, 231, 233.
17. Yunus 10:31.
18. Sad (Bokstaven sad) 38:5.
19. Anam (Boskapen) 6:102.
20. Zumar (Skarorna) 39:38.
21. Jathiyah (Knäböjandet) 45:24.
22. Tur (Berget) 52:35-6.
23. Luqman (Den vise) 31:11.
24. Ahqaf (Sanddynerna) 46:4.
25. Isra (Israels barn) 17:102.
26. Naml (Myrorna) 27:14.
27. Ankabut (Spindeln) 29:38.
28. Baqarah (Kon) 2:21-2.
29. Zukhruf (Guldprydnaderna) 43:26-7.
30. Nahl (Biet) 16:36.
31. Baqarah (Kon) 2:256.
32. Fath (Segern) 48:10.
33. Sad (Bokstaven Sad) 38:5.
34. A'raf (Höjderna) 7:70.
35. Hud 11:62.
36. Nuh (Noa) 71:23.
37. Som rapporterat av filosofer. Se även "Risalat-ut-Tawhid" av Md. Abduh.
38. Zukhruf (Guldprydnaderna) 43:23.
39. Maidah (Bordet) 5:104.
40. Baqarah (Kon) 2:170.
41. Yousuf (Josef) 12:38.
42. Tur (Berget) 52:21.
43. Muminun (De troende) 23:23-4.
44. Hud 11:62.

45. Hud 11:87.
46. Shuaraa (Poeterna) 26:70-74.
47. Taha 20:51.
48. Anam (Boskapen) 6:148.
49. Nahl (Biet) 16:35.
50. Zukhruf (Guldprydnaderna) 43:20.
51. Ibn Kathir, Tafsir. 2:186.
52. Ibid; 2:586-7.
53. Nahl (Biet) 16:36.
54. Anbiya (Profeterna) 21:25.
55. Zukhruf (Guldprydnaderna) 43:45.
56. Nahl (Biet) 16:36.
57. Al-Zumar (Skarorna) 39:3.
58. Sahih Muslim (arabisk utgåva): 456.
59. Ibid 153.
60. Sahih Bukhari 13:300 (Fath-ul-Bari).
61. Se Sunan Abu Dawood (arabisk utgåva) Nr.4252 om prövningar.
62. Al-Zumar (Skarorna) 39:3.
63. Yunus 10:18.
64. Zumar (Skarorna) 39:44.
65. Baqarah (Kon) 2:255.
66. Anbiya (Profeterna) 21:28.
67. Najm (Stjärnan) 53:26.
68. Taha 20:109.
69. Al-Zumar (Skarorna) 39:44.
70. Yunus 10:62-4.
71. Maidah (Bordet) 5:77.
72. Sahih Bukhari (arabisk utgåva) 6:478.
73. Ghafir (Den troende) 40:60.
74. Baqarah 2:186.
75. A'raf (Höjderna) 7:55.
76. Ghafir (Den troende) 40:65.
77. Isra (Israels barn) 17:57.
78. Ibn Kathir Tolkning av den heliga Koranen 3:46.
79. Ibn Taimiyahs Fatwa 11:529.
80. Maidah (Bordet) 5:35.
81. Isra (Israels barn) 17:57.
82. A'raf (Höjderna) 7:180.
83. Anbiya (Profeterna) 21:83.
84. Mariam (Maria) 19:4.
85. Anbiya (Profeterna) 21:87.
86. Al-Imran (Imrans familj) 3:193.

87. Sahih Bukhari (arabisk utgåva) 4:369-70.
88. Abu Dawood Nr.1498, Tirmidhi Nr.3557.
89. Tirmidhi Nr.3573.
90. Ibn Taimiyahs samlade domar 1:319, 346.
91. Nisa (Kvinnorna) 4:64.
92. Al-Muminun (De troende) 23:117.
93. Ibrahim 14:10.
94. Baqarah (Kon) 2:21-2.
95. Luqman (Den vise) 31:13.
96. Nisa (Kvinnorna) 4:48.
97. Maidah (Bordet) 5:72.
98. Tawbah (Ångern) 9:28.
99. Tawbah (Ångern) 9:5.
100. Hajj (Pilgrimsfärden) 22:31.
101. Baqarah (Kon) 2:221.
102. Zumar (Skarorna) 39:65.
103. Anam (Boskapen) 6:88.
104. Saffat (De uppställda i led) 37:180-182.
105. Nahl (Biet) 16:1.
106. Isra (Israels barn) 17:43.